

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jo, men ministeren er jo nødt til i stedet for den her fornærmede tone, den her fornærmethed, som jeg slet ikke forstår noget som helst af, at tage udgangspunkt i, at der bliver 30 medlemslande i EU. Debatten er rejst, temaet er rejst; så måske skulle ministeren i stedet for den der blotte afvisning – lad mig så bruge det udtryk i stedet for – sige: Er det nødvendigvis dårligt for Europa, at man får taget hensyn til forskellighederne? Er det i et og alt dårligt? Kan det ikke udformes på en måde, så det faktisk bliver både frugtbart og positivt? Er det dårligt især i betragtning af, at Danmark jo har haft en særlig situation, en særlig position med vores undtagelser? Kan vi så tillade os at sige det? Burde vi så ikke gå ind og diskutere det konstruktivt og positivt? Det synes jeg. Det vil være det eneste logiske resultat af folkeafstemningen, det eneste logiske i forhold til en meget vigtig debat, der kommer op i EU-samarbejdet.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Så har jeg til anden runde foreløbig fru Elisabeth Arnold og fru Ulla Tørnæs. Først fru Elisabeth Arnold.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det er lidt ærgerligt i denne her debat, at hr. Holger K. Nielsen beskylder de andre debattører for at være ukonstruktive, fornærmede og aflukkede. Jeg synes, hr. Holger K. Niensens første indlæg startede med en meget forsonlig tone, og det vil jeg da i hvert fald personlig gerne kvittere for. Det synes jeg er positivt; det lover godt.

Men så må hr. Holger K. Nielsen også acceptere, at vi andre går ind og spørger til de udmeldinger, som SF er kommet med angående forskellen på fleksibelt samarbejde, som han gerne vil have, og modstanden mod det forstærkede samarbejde, som han ikke vil have.

Og hr. Holger K. Nielsen må undskylde, men det er ikke for at være polemisk, for at være sur eller for at være fornærmet, men jeg bliver nødt til at blive ved med at spørge: Hvad er det for nogle områder, man gerne vil have fleksibilitet på? CO₂-afgiften er blevet nævnt. Danmark har indført en CO₂-afgift helt af sig selv. Det må da siges at være fleksibilitet.

Hvis man skal have minimumsafgifter, ligger det jo i selve ordet minimumsafgifter, at så kan

andre gå videre og indføre højere afgifter. Og minimumsafgifterne skal alle vel tilslutte sig, ellers er der vel hverken den beskyttelse af miljøet eller beskyttelse af arbejderne, eller hvad man nu ellers har som formål med at indlægge de pågældende afgifter.

Så det er stadig væk, vil jeg gerne sige til hr. Holger K. Nielsen, en ganske almindelig sund nysgerrighed: Hvad indebærer det fleksible samarbejde?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

For at vende tilbage til eksemplet med en CO₂-afgift, som nu har kørt igen – men lad os da få en større debat om, hvilke områder det kan udstrækkes til – så går eksemplet ud på, at f.eks. en række lande på baggrund af de minimumsstandarder, der er i øjeblikket, vedtager en retsakt omkring en CO₂-afgift i de pågældende lande, eller EU vedtager en retsakt omkring det, men så er de lande, der ikke vil være med, undtaget fra de bestemmelser. Det er det, vi kalder klubstrategien.

Det er en diskussion, der har kørt igennem adskillige år. Oven på nogle minimumsbestemmelser bygger man et samarbejde op, ikke ved at de enkelte lande gør det – det kan man selvfølgelig altid gøre, det er jeg da med på – for pointen er jo netop, at det ikke bare er et enkelt land, men at det er flere lande, der i fællesskab kan opbygge en fælles lovgivning inden for EU-samarbejdet for netop at komme videre end det, man kan blive enige om alle landene imellem. Det er det, som vi skal have diskuteret videre og bygget videre på.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen så vil jeg gerne spørge, for den beskrivelse af den såkaldte klubstrategi, som hr. Holger K. Nielsen giver nu, er jo allerede mulig i dag, hvis landene ønsker at gå sammen om noget, der går videre end minimumsreglerne: Er det eneste, SF så i virkeligheden mangler, et nyt sæt yderligere supplerende EU-regler, hvor man kan bruge Domstolen og bruge Kommissionen, bruge Ministerrådet til at gennemføre yderligere retsakter, som ligger et niveau oven over minimumsreglerne, altså et yderligere niveau på lovgivningen i EU? Er det så det, man mangler? For der er jo intet, der forhindrer fem lande eller syv lande i at gå videre end nogle én gang ved-